

LSE NIELSEN OG HERMAN GELLIN
RESENERER

Lily Weidling

Sigfred Johansen

PROGRAM
50.00

ERNST BRUUN OLSEN

ELSE NIELSEN

LIDT OM TEATERBESØG.

Se, Teater er en mærkelig Ting. Det har Bud til mange Mennesker. Nogle søger det for at se et godt Stykke, andre har Sans for Billedvirkningen, nogle kan rigtig nyde Skuespillernes Indsats — den fine Replikbehandling, den pludselige overraskende Naturlighed — og andre igen nyder Musikken, hvis en saadan findes. Et gammelt Stykke som „Elverhøj“ for Eks. har Stykke, Skuespilkunst, Musik, Dans, Sang i sig. Hver tager det ud af det, som han har Sans for. En Gang for mange Aar siden hørte jeg en fremmed Maler sige, at han havde moret sig fortræffeligt, fordi Agnete havde vist ham en kvindelig Maade at bøje Knæet paa, som var smuk og som han ikke kendte. Det vilde i al Fald aldrig falde mig ind, at det var det væsentlige ved „Elverhøj“. Men det var det altsaa for ham. — — — Nu i Aften skal De se et Stykke af Louis Verneuil, en af de sidste tredive Aars mest drevne Teaterskribenter, og har De rigtig Sans for et Stykkes Opbygning, vil De faa en stor Nydelse. Intrigen, der stiger fra den lidt diabolske første Akt, gennem anden Akts ustyrlige og komiske Situationer til den poetiske og henrivende tredje Akt, vil, naar De forlader Teatret, fylde Deres Sind med Beundring. Nej, hvor er det godt skrevet, vil De sige til Dem selv. — Og hører De til den Kategori, der kan nyde Skuespilkunst, vil De her finde et Stykke, der giver en fortræffelig Skuespiller Anledning til at udfolde mange Sider af sit Talent — Karakteristik, Komik og Poesi. De vil betages af de tre Figurer Sigfred Johansen skaber. Og Lily Weiding, dansk Teaters unge Pige, vil fuldkommen fortrylle Dem, ved sin Sødme, Naturlighed og Poesi, som hun har fortryllet Iscenesætteren

Tavs Neiiendam.

LOUIS VERNEUIL

FAMILIEN CHANTREL'S ÆRE

LYSTSPIL I 3 AKTER

Oversat af Paul Sarauw.

Iscenesat af Tavs Neiiendam

PERSONERNE

(i den rækkefølge de kommer på scenen):

Alfred Boissette	<i>Ernst Bruun Olsen</i>
Valentine Chantrel	<i>Else Nielsen</i>
Christiane Chantrel	<i>Lily Weiding</i>
Francois Chantrel	<i>Sigfred Johansen</i>
Gustave Chantrel	<i>Sigfred Johansen</i>
Philippe Chantrel	<i>Sigfred Johansen</i>

Handlingen foregår i havestuen i familien Chantrels villa i Bois-Guillaume nær ved Rouen.

Kjolestoffer fra Per Reumert. Kjolerne syet af Anna Rasmussen og Leo Svendsen.

Møblerne fra Ole Haslund. Dekorationen af Elvin Gay efter skitse af Ernst Bruun Olsen.

Længste ophold mellem 2. og 3. akt.

ELSE NIELSEN OG HERMAN GELLINS TEATERSELSKAB

LER DE UDAD?

Det sker ofte, at Skuespillere faar det Spørgsmaal stukket ud: Er der Forskel paa Publikum i Provinsen og Hovedstaden. Og man kan som Skuespiller kun svare: Nej — det er der ikke.

Forresten er Afstandene i vort Land, takket være de moderne Befordringsmidler, saa smaa, at en Rejse til Hovedstaden ikke mere er forbundet med særligt Besvær, hvilket har til Følge, at et københavnsk Teater ikke alene spiller for dets Bysbørn, men for Folk fra alle Egne af Landet.

For mig at se er Provins og Hovedstad eet og det samme.

Men vi Skuespillere har erfaret, at der i høj Grad er Forskel paa Publikums Reaktioner fra den ene Aften til den anden, og det gælder saavel for Provinsens Scener som for Københavns. Det er i denne Forbindelse her Reaktionen i de muntre Stykker, jeg tænker paa.

En Aften gaar Forestillingen saa let og hurtigt over Scenen takket være det tilstedeværende Publikums Veloplagthed, mens en anden Aften kan forekomme de agerende som en træls March paa Stedet, simpelthen fordi Kontakten mellem Salen og Scenen ikke er etableret.

Publikum selv er vist næppe vidende om, at det er mere eller mindre veloplagt den bestemte Aften. Jeg erindrer f. Eks. en Aften i en sjællandsk By, hvor Stig Lommers første Hornbæk-revy i 1935 skulde opføres. Denne Revy var en betydelig Latter-succes, hvis Hovedkræfter var Ellen Jansø, Stig Lommer, Børge Rosenbaum og undertegnede — dog den Aften, jeg her omtaler, hørtes fra Salen ikke et eneste Latterudbrud Forestillingen igennem.

Vi var selvfølgelig bagefter ikke i altfor overdaadigt Humør, da vi i Garderoben afførte os Sminke og Kostumer. Pludselig traadte Teaterforeningens Formand ind til os med en Flaske Vin og nogle Glas, idet han sagde: „Jeg maa have Lov at takke de optrædende; det er længe siden, vi her i Byen har moret os saa godt.“ Vi var uhyre benovede; men vi hilste venligt paa Forman-

den, og da han var gaaet, udbød Rosenbaum: „Her i denne Stad griner Folk aabenbart indad.“

Nu er det vort Haab, at De — mine Damer og Herrer, der er i Teatret iaften for at overvære Verneuels Lystspil „Familien Chantrels Ære“ vil le saa meget udad, som De overhovedet kan. De kan være forvisset om, at det vil gavne Forestillingen og fornøje Dem selv. Thi ethvert Lystspils Succes beror som for omtalt paa Kontakten mellem Salen og Scenen.

Vi paa vores Side af Rampen vil til Gengæld love Dem hele Aftenen at erindre os Wessels to Linier:

At gavne og fornøje
vi haver haft for Øje.

Sigfred Johansen.

✧ ——— ✧ ——— ✧ ——— ✧ ——— ✧ ——— ✧ ——— ✧ ——— ✧

HERMAN GELLIN